

Húsvét vigíliája

Hitünk legnagyobb ünnepén szeretettel köszöntök e szentmisén megjelent minden kedves hívőt.

De különös tisztelettel és örömmel köszöntöm a ritkán, vagy régóta nem látott testvéreinket is. Miként a családban nagy öröm a régen látott testvér vagy rokon megjelenése, úgy a mi kis templomi közösségünkben is nagy öröm a régen vagy ritkábban látott testvéreinknek a megjelenése, a velünk és a sokakkal való együttünneplésünk.

Amikor elmúlt a szombat... Elmúlt a nyugalom napja, vége volt az ünnepnek, vége volt az arról való megemlékezésnek, hogy az Úr megszabadította a fogságból a népet. Hogy elfogyasztották a húsvéti vacsorát. Hogy megtörtént a Mester megszégyenítő kivégzése, akit előtte kigúnyoltak, tövissel megkoronáztak, keresztet cipeltettek vele a kivégzés helyére, - majd levették a keresztről és a holttestet lepelbe göngyölve sírba helyezték – a tekintélyes Arimateai József kijárta a hatóságoknál, hogy tisztességesen eltemethessék. Az asszonyok, Mária Magdolna és Mária, Jakab anyja, amikor elmúlt már a szombat, a hét első napján, amint lehetett, már kora reggel, amikor már fölkel a Nap, kimentek a sírhoz.

Az evangélista szerint tanakodnak: ki fogja elhengeríteni a követ a sír bejáratától?

Nehezen tudom elképzelni, hogy csak erről beszéltek volna egymás között. Ahogyan ez a temetőben ma is szokás, arról beszélnek, milyen jó ember volt, akinek a sírjához éppen igyekeznek. Meg azt is

mondhatták, milyen kár érte: fiatal volt még, élhetett volna, tehetett volna még csodákat, visszaadhatta volna még néhány vaknak a látását, megkönnyíthette volna néhány nyilvános bűnös életét, megszabadíthatott volna még talán egy-két házasságtörő asszonyt a nyilvános megkövezéstől... S ki tudja, mi mindenről beszélhettek még. De a legfontosabb most mégis az volt: ki is hengeríti majd el a követ?

És meglepetésükre, az asszonyok, később Jézus tanítványai is, a követ elhengerítve találják. A sír üres. A nagypéntek sötétsége után, amikor minden elpusztult, amikor szertefoszlottak a remények, akkor most, valami érthetetlen élményben van részük. Mária Magdolna, és Mária, akik Jézus temetésénél jelen voltak, döbbenet tapasztalják: a kő, amely a sír bejáratára volt hengerítve, nincs a helyén. Üres a sír.

Micsoda különös gondolatok ébredhettek fel lelkükben? Hát mégis igaz, amit szenvedése előtt emlegetett, hogy harmadnapra feltámad. Igaz! Péter apostol szavaival, aki szintén látta az üres sírt. „Valóban feltámadott az Úr, amint megmondotta.”

Az evangéliumok **leglényesebb üzenete: Jézus él.** Minden sötétség fölött győz, még a halálon is.

Húsvéti ünneplésünk mit jelent? Megszokásból, a tavasz közeledtével, egyszerűen szükségünk van egy ilyen ünnepre, vagy több ennél?

Milyen nehezen jut el a jó hír az ember világos tudatáig! Vagy csak a jó hír előtt állít akadályt az emberi elme? A rossz hír tárt kapukat talál ott, ahol a jó hír nem képes

bejutni? Az újságírók többségükben abból élnek, hogy felismerik a tárt kapukat, és szállítják ellenőrzés nélkül és gátlástalanul a rossz híreket. Tele lesz az elme, a tudat rossz hírral, és a jó hír, az evangélium számára már hely sem marad?

Tudunk-e jó hírt mondani az embereknek, akiknek életét sötétség borítja? Akik reménytelenül várnak arra, hogy valaki egyszer elhengeríti a követ, és fényességre juthatnak? Tehetetlenség, kilátástalanság, létbizonytalanság, mindenfajta feszültségek, kiábrándultság, csüggedés, reménytelenség, széthúzás családban, községben, nemzetben, - mintha úrrá lenne az élet fölött a pusztulás, a halál.

Még ma is, amikor már hajnalodik, és közeledik a föltámadás, még mindig keresztre feszített vágyak, tervek, szándékok, elképzelések: eltemetett remények, súlyos gondok terhelik a lelkeket. És ott a kérdés, hát lesz-e valaha is valaki, aki elhengeríti e súlyos köveket? Lesz! Mi több! Van! És reméljük, hogy egyre többen leszünk, akik elhengerítjük e köveket.

Reményeink ellenére, mégis sok honfitársunk, hitsorsosunk még ma is kiábrándult emberként él környezetünkben, olykor jómagunk is. S ha van bennünk némi bátorság, leginkább arra volna, hogy kora hajnalban – amikor még senki sem látja – elmenjünk a sírhoz. Hogy keseregjünk: vége mindennek. Megadjuk a végtisztességet a kihalóban lévő kereszténységnek, s gondoljuk, ezzel megtettünk mindent. Megőrizzük még úgy-ahogy keresztény gyökerű kultúránkat, megtartjuk keresztény

szokásainkat, de ahhoz, hogy életünk valóban átalakuljon, újjáéledjen, valami nagyon hiányzik még belőlünk. Nem az üres sír látványa hiányzik. Hanem annak megtapasztalása, hogy Jézus él.

Az elmúlt napokban megmártóztunk az ünnepben. Belemerültünk az ünnepek titkába. Megéltük az együttlét, a közösség és az elárulás estéjét, majd az olajfák éjszakájának magányát, a nagypénteki végső elhagyatottságot, a kiszolgáltatottságot, a világot megrendítő keresztthalált. Majd ennek az estnek, ennek a feltámadási éjszakának fényessége, a Krisztus Világossága teszi teljessé az ünnepet.

Mintegy megfürödtünk az ünnepben, átmostuk a lelkünket. És íme: együtt lehetünk az örömhírvivőkkel a föltámadás örömében. Miénk lehet a hit bizonyossága.

Amikor a húsvétot ünnepeljük, megsejtünk valamit abból a valóságból, amit az elhengerített kő és az üres sír láttán az asszonyok és az apostolok megélték, akik ennek az élménynek erejével életüket is adták az örömhírért: *Hogy Jézus él. Hogy Jézus valóban föltámadt! Hogy az élet erősebb, mint a halál.* Hogy a föltámadás, az újjáéledés ott van az élővilágban mindenütt, ott van a népek, s a Kárpát-medence magyarjainak az életében is!

Mi hívő keresztények az Élet győzelmét, a föltámadásban való hit mindenén győzedelmeskedő erejét ünnepeljük ezen a szent éjszakán. mert ez a hit teszi újraéledtté, s örömtelivé életünket.

Amen.

(F.F.)